

καὶ παρρησίας σοῦ δύμολογῶ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικράτει, καταπνίγεν πᾶν ἄλλο αἰσθῆμα, τὸ αἰσθῆμα τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Οὔτε δὲ κλῆρος, ἀμαθής καὶ ἀδιάφορος, οὔτε τὰ σχολεῖα κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσουσι τὸ ἔθνικὸν αἰσθῆμα ἀδιάσειστον, καὶ ἐμπνεύσωσι τὸν πύρινον ἐνθουσιασμόν, δοτὶς θραύσει τὰ δεσμά τοῦ δούλου. Οἱ ἀνθρωποι οὗτοι οἵ διατυχεῖς οὐδένα εἶχον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τοὺς μακροὺς ἀντιτίθητορας, δοτὶς νὰ τοῖς λαλῆσῃ περὶ τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων, τοῖς ἐμπνεύσυ θέρρος καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. 'Εγεννήθησαν δοῦλοι ἐκ δούλων καὶ συνείθισαν ἐν τῇ σκληρᾷ μοίρᾳ των. Τοὺς ἐνέκρωσεν ἡ ἀπελπισία.

Βεβαίως εἶνε γνήσιος "Ἐλληνες καὶ θ' ἀποκαλυφθῆ ἐν αὐτοῖς εὑχερῶς δὲ ἔθνικὸς χαρακτὴρ. "Η χέρσος αὐτὴ σήμερον γῆ, ητὶς παρίσταται μοι ἀξιοδάκρυτον θέαμα, δύναται νὰ ζωογονήσῃ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ταμείου καὶ πολλῶν ἴδιωτῶν τοὺς πόρους, οἱ δὲ Θεοσαλοὶ πάντες νὰ γίνωσιν αὔριον οἱ ἐνθουσιωδέστεροι καὶ εὐφύεστεροι πολίται. Δι' ἀμφότερα θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος καὶ θὰ καταβληθῇ οὐχὶ μικρὰ σργασία.

Z . . .

ΣΤΙΧΟΙ.

Σὰν ἀέρι πῶρχεται μυρωδιαῖς λουσμένο
Καὶ φιλεῖ στὰ σίδερα τὸν φυλακισμένο,
Γράμματα μοῦ ἔρχονται κάποτε στὰ ξένα,
Ποῦ γιὰ τὴν πατρίδα μας λένε καὶ γιὰ σένα.
Τί στιγμαὶς ὀλόδροσαις! Οἱ καλοὶ μου χρόνοι
Πάλι ἀνασταίνονται· καὶ ἡ χαρὰ ἀπλόνει
Σ' ὅσα εἶναι γύρω μου τὴν χρυσῆ τῆς σκέπη.
Καὶ σὲ ὄνειρο τρελλὸς ἡ καρδιά μου βλέπει
Μέραις, τόπους, πρόσωπα, δλα τὰ παληά μου,
Νὰ γυρνοῦνε, γέρχωνται, νὰ πετοῦν σιμά μου,
Καὶ χοροῦ νὰ στήνουνε γύρους μαγεμένου.
Καὶ μ' ἐλπίδ' ἀκλόνητη, πίστη ἀπελπισμένου
Στὸ παράθυρο δετὸς καρτερῶ καὶ πάλι.
Τὸ ξανθό σου πῶ; Θὰ δῶ νὰ περγᾷ κεφάλι.

• • • • • • • • • • • •
• • • • • • • • • • • •
Τί στιγμαὶς ὀλόδροσαις, μὰ στιγμαὶς! Στὸ μνῆμα
Οἱ νεκροὶ γυρίζουνε, καὶ καρδιά μου—κρίμα—
'Απ' τὰ ὄνειρα 'στὴ γῆ πέφτει ἀπελπισμένη,
Πεταλοῦδα πόχουνε μὲ κλεστὴ δεμένη.

Παροδέτης.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Λαρέσσης τὰ ἔξης λυπηρά:

Προγύθες ἱκάθηντο. ἐν τινὶ ζυθοπωλείῳ τρεῖς ἀξιωματικοὶ μας, εἰς παρακειμένην δὲ τράπεζαν εἰς λοχαγὸς Τούρκος, ἀλθῶν ἐκ Σμύρνης διπὼς παραλάβῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς ὑπίατρος ἐκ τῶν ὑμετέρων, πρᾶγμα διπερ δὲν ὥδηντο ν' ἀνεγθῶσι, φανεταὶ, τὰ ἐπικινδύνως εὐερθιστα νεῦρά των, δθεν σκώμματ' ἀπρεπῆ καὶ φουντουκοβολήματα προεσήμαναν τὴν ἔκρηξιν τοῦ φυλετικοῦ τῶν παληκαρίων μας πάθους. 'Εν τούτοις διαχυτῆς τῆς Πλεύνας, ἐφ' ὃ δὰ καὶ ἐσκώπητο ὑπὸ τῶν θριαμβευτῶν τοῦ Δομοκοῦ, λαν ἀξιοπρεπῶς περιωρίσθη μόνον νὰ τοῖς στρέψῃ τὰ γνῶτα, εἰς ἀναπόρευκτον δὲ εὐγενεστάτην παρατήρησιν του, τῷ ἀπήντησαν διὰ ποτηρίου πλήρους ζύθου κατὰ πρόσαπον, μεθ' ὃ μάχη ἀγωνίας διὰ καρεκλῶν καὶ ποτηρίων ἐπικολούθησε μεταξὺ ἐνδε σκόλου καὶ τριῶν σταυραστῶν ἡ ασταρτῶν, κατὰ τὸν συντάκτην ἐκδότην καὶ τυπογράφον τοῦ «Ἀστερος τῆς Θεσσαλίας», ἀνασπασάντων ἐν τέλει καὶ τὰ διψῶντα, ως εἰπέ τις, τουρκικὸν αἷμα ξίφη των, ἐνῷ ἀτάραχος καὶ μὲ τὴν χειρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του διασβληθεὶς τοῦρκος ἀξιωματικός, ως μόνον ὅπλον ἀντέτεινε μίαν μεγάλην μεγάλην περιφρόνησιν, διότι δὲν εἶνε, λέγει, τόπος ἐδῶ νὰ τραβήξωμε σπαθία, σεῖς μπορεῖ νὰ μάθατε νὰ τὰ τραβᾶτε ἐδῶ, ημεῖς διμάθαμε ἀλλοῦ. Τὴν ἐπαύριον—κάλλιστα—τοὺς κατήγρειλεν εἰς τὸ Φρουραρχεῖον ἐπὶ ἀδικῷ ἐπιθέσει. Ταῦτο χρόνως ὅλοι οἱ μπέλδες ἐν σώματι προσελθόντες τῷ 'Αρχηγῷ ἐξήτησαν ἵκανοποίουν ὑπὲρ τοῦ προσβληθέντος ἀδελφοῦ των, καὶ κατόπιν πολλῶν ἀνακρίσεων δε εἰς τῶν ὑπολοχαγῶν διατελεῖ ἔτι ἐν προφυλακίσει.

* * *

Ἐληξε τέλος πάντων καὶ τὸ σκάνδαλον τοῦ 11ου ὑπέρ τῶν ὑπαξιωματικῶν, ἀρθείσης ὑπουργικῆ διαταγῆ τῆς προσβλητικῆς κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ λέξεως ἀφιέτημος.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

29 Οκτωβρίου 1881.

Μελανὰ καὶ ἀγριωπὰ τοῦ βορρᾶ νέφη κατέκλυσαν τὸν θελητικὸν τῆς Ἀττικῆς μας δρίζοντα καὶ πυκνὴ βροχὴ, προσάγγελος τοῦ παγετοῦ, ἀπελάσπωσε τὰς κονιοφόρους δόδους τῆς πρωτευούσης. Δυνάμεις δὲ χωρὶς ἀμφιβολίαν πλέον νὰ προφητεύσωμεν ὅτι ἔγγυς δὲ χειμῶν τοῦ ληγοντος ἔτους.

Ἐπέρχεται λοιπὸν δὲ χειμῶν, πολυπληθεῖς ἀναγγωσταὶ μου, καὶ ἔσται κατὰ τὸν μυστικὸν Καζαμίαν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως διφυής. Χειμῶν τῶν Στοιχείων τῆς Φύσεως. Χειμῶν τῶν Στοιχείων τῆς Πολιτικῆς. Χιόνες καὶ παγετοὶ ἐπὶ τῶν δρέων. Βελογαλ καὶ συγκρούσεις ἐν ταῖς πόλεσι.

νόει τὰ ἑλληνικά μου, ἐνῷ μέχρι τῆς στιγμῆς ἔκεινης συ-
νενοούμεθα κάλλιστα. Βέζητος τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου στίχους τούτους διότι μοὶ ἐφάνησαν ὡς ἀνθύλλιον ἑλληνι-
κοῦ ἄγρου, τὸ δποῖον ἐφύ μέσω τόσων ἀκανθῶν καὶ τρι-
κακούργησαν τὰς περίστασιν ταύτην ὁ πονηρὸς μπεχτατοῦ.

"Βραγον, ἔπιον καὶ ἐπεσκέφθην διὰς τὰς ἀποθήκας, τὸ
σφραγεῖσον, τὸν μῆλον, τὰ κελλία, τὴν αὐλὴν καὶ τὸν κῆπον.
Εἶναι ἔκει μικρὰ κοινωνία, δεσμωτική ἀφ' ἑαυτῆς, μετανοή-
σασα ὡς ἐκ τούτου ἵσως, ἀλλὰ φιλοτίμως παλαίσσεται ἐν τῇ
διστυχίᾳ τῆς μονώσεως καὶ τῆς ἔξορίας. Βαπτοῦ τοῦ προ-
σώπου πάντων διέκρινα ἐπικεχυμένην ωχρότητα καὶ με-
λαγχολίαν. Δυστυχεῖς ἀνθρώποι! Τοὺς κατέστρεψεν ἡ δει-
σιδαιμονία τυφλῶν γονέων οὐδὲ ἐπιπολαῖς ἀποφασίς μιᾶς
στιγμῆς. Μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ τέμενος, ὦφ' ὃ ἀναπαυόνται
τὰ δυτικὰ τοῦ Νιούραλη Σουλτάν Μπαμπᾶ. Παρ' αὐτῷ, δε-
ξιόθεν κ' ἔξ εὐωνύμων, ὡς οἱ παρὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χρι-
στοῦ λησταί, ἡξιώθησαν ταφῆς δύο πιστοί, πολύτιμοι καὶ
πολυτίμοι τοῦ Ἀλβανοῦ Ἅγιου ὑπηρέται, διὰ μάγειρος καὶ
ὁ ἀρτοποιὸς του. Φαντάζομαι τέ φαγας θὰ ἥτο ὁ Νιούρα-
λῆς αὐτός! Εκεῖ που, ὑπὸ τινα στήλην διέκρινα πλάκα
ἔφ' ἡς ἀνεγνώρισα βυζαντινὸν σταυρὸν, ἐτέρωθεν τοῦ δ-
ποίου ἡμίσεως ταράχης γράμματα. "Δμοιρος τῆς Θεάς τῆς πλα-
κογραφῶσας ἐπιστήμης, δὲν κατώρθωσα ν' ἀναγνώσω εἰμὶ
τὰς λέξεις Θεού Θύματος καὶ Αἴσχυτερένη. Περεργος
σύμπτωσις! Μοὶ ἐθύμισαν αἱ λέξεις αὐταί, δὲν εἰξέρω
πᾶς, τὸν Κόμητά σας δὲ Κάστρον μὲ τὸ φιλοσοφικοτρα-
γικὸν δράμα του, περὶ τοῦ δποῖου ἔχαλάσσετε τὸν κόσμον
οἱ Ἀθηναῖοι!

"Η μονὴ αὕτη ἔχει πολλὰ κτήματα, φιλονεικούμενα τὰ
πλείστα, ὡς πᾶσα σχεδὸν λωρίς Ἡπειρωτικῆς καὶ Θεσσαλί-
κης γῆς. 'Αλλ, ἔχει τοῦτο τὸ ἴδιάζον διὰς ἔχει πολλοὺς
μπεχτατοῦδας, εἰς τοὺς δποῖους ἐπιτρέπει νὰ μὴ φέρωσι
τὸ ἔνδυμα τοῦ τάγματος καὶ νὰ ζωσιν ἐν τῇ πόλεις ὡς εὐ-
τυχεῖς καὶ τίμιοι πολῖται. Μὰ τὸν Θεόν καὶ ἔγω καὶ σὺ,
καὶ αἱ φίλοι καὶ αἱ ώραῖαι μας, δὲν θὰ εἴχομεν καμμέταν
δυσκολίαν νὰ συνεταιρισθῶμεν μετὰ τοῦ ἀλβανικοῦ αὐτοῦ
ἀδελφάτου, ἀφοῦ μᾶς ἔβεβαλαν διὰς θὰ ἔζημεν δπως ζω-
μεν καὶ θὰ ἐσκεπτόμεθα δπως θέλομεν. Διότι η ώραίσα
τη μονὴ εἶναι εὐεργετικὸν ἀσύλον, πρόθυμος πάντοτε ξε-
νών, δ δποῖος δίδει εἰς τὸν δδοιπόρον λαμπρὰν τράπεζαν,
ἀναπαυτικὴν στρωμνήν, θάλπος γλυκὸν τὸν χειμῶνα, τὸ
θέρος δρόπον καὶ ἀρώματα, πάντοτε δὲ ώραίσαν θέαν καὶ
εἰλικρινῆ συντροφίαν.

"Απὸ τοῦ Δομοκοῦ μετεβλήθη πως η μονοτονία τῆς πε-
διάδος, διότι πᾶσα η μέχρις Ἀλμυροῦ δδός παρουσιάζει
καὶ δρεινὰς ἀπόφεις, πρὸς τὰς δποίας πεδιόθεν συνειδίσσει.
Ο Ἀλμυρὸς διαφεύγει πως τὸν κουρχατικὸν τύπον τῶν
λοιπῶν θεσσαλικῶν πόλεων, διότι καὶ αἱ δδοὶ δὲν εἶναι λι-
θόστρωτοι, καὶ ἐκ λόφων περιστοιχίζεται, εἰς μᾶς δ' ώρας
περίπου ἀπόστασιν ἀπλοῦται γαληνιαῖος ὁ Παγασητικὸς
κόλπος. Η μετὰ τῆς θαλάσσης γειτνίασις ἔκτος τοῦ δρό-
σεροῦ ἀέρος συνεπέφερε καὶ κοινωνικὴν τινα ζωηρότητα,
τὸ εὗτον χές δὲ τοῦτο ἀποτέλεσμα πάντοτε παρετήρησα εἰς
πᾶσαν παραθαλασσίαν, ἔστω πολίχνην η καὶ κωμόπολην.
Εἶναι πολὺ ζωηρότεροι, καὶ ὀλιγώτερον κωμικοὶ οἱ κάτοι-
κοι Ἀλμυροῦ δταν λαλῶσι καὶ συμπεριφέρονται. Αἴφνης ἐ-
σκέφθησαν νὰ δεξιαθῶσι τὰ κοράσιά των τὸν πρωθυπουργὸν
ἐν στεφάνοις καὶ ἄστματι, τοῦ δποῖου οὔτε τὸν ποιητὴν, οὔτε
τὸν μουσικὸν κατώρθωσε νὰ μάθω. Πρὸ ὀλίγους η μικρὰ καὶ
ἐπίχαρις Περσεφόνη Οἰκονομίδου, η οἰκοδεσποινίς μου, μὲ
συνέλαβε γελαστὴ γράφοντα, καὶ μὲ ὑπεχρέωσε γα στελλω
εἰς Ἀθήνας τὸ ἄσμα αὐτό, εἰς τὸ δποῖον εἶχεν ἐνεργὸν μέ-
ρος καὶ η παιδικὴ φωνὴ της. Σοῦ ἀντιγράφω λοιπὸν τοὺς τριωτικὴν Θεσσαλοῦ κερδία, ἀλλ' οὐχ ηττον μετὰ λύπης

τούτους διότι μοὶ ἐφάνησαν ὡς ἀνθύλλιον ἑλληνι-
κοῦ ἄγρου, τὸ δποῖον ἐφύ μέσω τόσων ἀκανθῶν καὶ τρι-
κακούργησαν τὰς περίστασιν ταύτην ὁ πονηρὸς μπεχτατοῦ.
—
Μὲ δάκρυα στοὺς δφθαλμούς,
μειδίαμα στὰ χεῖλη,
μὲ πρόσωπον δλως φαιδρὸν,
μὲ ἄκρον ἐνθουσιασμὸν
ημεῖς μικροὶ σου φίλοι

τὸ καλῶς ἥλθες ἐν χαρᾷ
νὰ σ' εἰπωμεν τολμῶμεν
καὶ μὲ ἀρμονικὰς φωνὰς
νὰ προσφωνήσωμεν ὑμᾶς
καὶ σᾶς ὑποδεχθῶμεν.

Μετὰ βαίων ἀλλοτε τὸν τοῦ παντὸς φωστῆρα
ἐδέχοντο ὡς λιτρωτὴν, τῆς κτίσεως τὸν ποιητὴν,
τοῦ κόσμου τὸν σωτῆρα.
Μετὰ χρᾶς δεχόμεθα κ' ημεῖς ἀπὸ καρδίας
τὸν νέον ἐλευθερωτὴν, τὸν τῆς τιμῆς μας δωρητὴν
καὶ τῆς εὐημερίας.

Μόλις πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθα ἐκ Πλατάγου, χωρίου τὸ
δποῖον ἀπέχει ἐντεῦθεν περίπου μίαν ώραν. Πόλεις τινες ἔ-
γραψαν τὴν ἑαυτῶν ιστορίαν δι' αἷματος, καὶ ἐσημείωσαν
τὸ πατριωτικὸν παρελθόν των δι' ἐρείπων. Τὸ παρελθόν τοῦ
ἡρωϊκοῦ Πλατάνου δὲν εἶναι μεμακρυμένον, οὐδεὶς ἑλλην
εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλπισθῶ ταῦτα τοῦ 1877. Οἱ δρεινοὶ
Πλατανιῶται, τῶν δποίων τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ θερμότερον
παντὸς ἀλλου ἵσως Θεσσαλοῦ, ἔβανκαλεσθῆσαν κατὰ τὸν
διστυχῆ ἐκείνον Φεβρουάριον ὑπὸ ἀπατηλοῦ ἐλευθερίας δ-
νείρου, μετέβαλον τὴν ἐκκλησίαν, ητὶς δεσπόζει τοῦ χωροῦ,
εἰς φρούριον, τὰς καλύβας εἰς προμαχῶνας καὶ εἰπον: ἔμ-
προς! Καὶ ὅτε τὸ δνείρον ἐκείνο τὸ γλυκύτατον διέλυσεν ἡ
πικρὰ πρωτή, ὅτε εἰσέβαλε λυσσαλέος καὶ φανατικὸς δ
τούρκος στρατιώτης, δεινὴ πυρκαϊκὴ κατηρείπωσε τοὺς οξ-
κούς, ἀπηνὴς μάχαιρα διῆλθε διὰ γυναικείων καὶ παιδῶν
σωμάτων, καὶ ὁ Πλατανιώτης ἐγκαταλειφθεὶς ἐν τῷ ἱερῷ
ἄγωνί του, προδοθεὶς ἐν ταῖς πατριωτικαῖς ἐλπίσιν, ἀπεπε-
ράθη, φεύγων χειρότερα δεινά, νὰ πυρπολήσῃ τὸν Ἀλμυρόν!
Αγία καὶ ἡρωϊκὴ ἐδίκησις, κατανύγουσα μέχρι δακρύων
τὴν ψυχὴν μου! "Ηκουσα γραίαν Πλατανιώτισσαν, ητὶς
κατὰ τὴν οἰκτρὰν ἐπανάστασιν ἔχασε περιουσίαν καὶ ιδίους,
καὶ η δποία δὲν ἔζητε ἀπὸ τὸν Ἑλλάδα χρήματα, οὔτε
θέσεις διὰ συγγενεῖς, ἀλλὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν ναῶν καὶ
τῶν σχολείων, καὶ ἐνθους, συγκεκινημένος εἰπον: δὲν εἶναι
λοιπὸν παντελὴς η ἀπελπισία! καποὺ τῆς θεσσαλικῆς γῆς
ὑπάρχει τέλος ἐλληνικὴ ζωή!

Καὶ ἀλιθῶς ἐπέρχομαι ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἔχων τὴν
παρήγορον ταύτην ἐντύπωσιν. Ηθέλησα περιερχόμενος τὰς
ἴκτενες Θεσσαλικὰς πεδιάδας νὰ ἔδω κάπου καὶ ἐρείπια,
νὰ συναντήσω καὶ τινα φυσιογνωμίαν ζωηροῦ Ἑλληνος,
δοτὶς νὰ ἥγορασε διὰ τινος θυσίας ἐν τῷ παρελθόντι τοῦ
παρόντος τὴν ἐλευθερίαν, καὶ εὔτυχως εἰς τὰ ἐρείπια καὶ
τοὺς δρεινοὺς χωρικοὺς τοῦ Πλατάνου ίκανοποιήθη ἡ θνητὴ
φιλαυτία μου. Δὲν λέγω ὅτι οὐδαμοῦ ἀλλοθι πάλλει πα-
τέρων παντελὴς η ἀπελπισία! τριωτικὴ Θεσσαλοῦ κερδία, ἀλλ' οὐχ ηττον μετὰ λύπης

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΔΙΤΙΚΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

Εκδόσιμη ετησία και προπλήρωτα μονον 'Εν Αθήναις φρ. 15.—'Εν δια ταξιδιών φρ. 16.—'Εν τη Ελλάση φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΑΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΣΤ'. ΤΕΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ — ΑΛΜΥΡΟΣ — ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

Ἐν Αλμυρῷ, τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1881.

Άγαπητέ μοι Βλάσιε,

Μετά ώραίς συγκινήσεις, μετά πολὺν ένθουσιασμὸν, ἀλλὰ καὶ ίκανοὺς κόπους ἐτελείωσε καὶ τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ταξεδίον μου. Τῆς τελευταίας μου ταύτης ἐπιστολῆς δὲ ταχυδρόμος θὰ ἡμις ἔγω, ἔγω θὰ σοῦ τὴν φέρω εἰς τὸ μικρὸν φιλολογικὸν κέντρον μας, θὰ σφίγξω ἐγκαρδίως τὴν χειρά σου καὶ θὰ σοῦ φιλήσω τὰ ἀείποτε γελαστά χεῖλο. Ἐννοεῖς ἐκ τοῦ αἰσθηματικοῦ τούτου προσιμίου μου διτὶ μεθ' ὅλας τὰς εὐτυχεῖς περιστάσεις καὶ ἐντυπώσεις μου, αἵτινες παρηκόλοθησαν τὴν περιπλάνησίν μου ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, ἔχω ζωηρὸν οὐχ ἥττον πόθον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν χώραν μου, νὰ σᾶς ἴδω καὶ νὰ ἀναπαυθῶ. Τὴν ἐπιθυμίαν μου αὐτὴν κεντᾶται περισσότερον ἡ ἐν τῷ λιμένι ώραία καὶ ταχύπλοις Μπουμπουλίνα, τῆς δροίας δὲ ἀνάθρωσκων καπνὸς μοι ἀγγέλλει διτὶ μετά τινας ώρας εἰν' ἐτοιμῇ πρὸς ἀπόπλουν.

Μόλις πρὸ δημερῶν ἐπάτησα Θεσσαλικὴν γῆν, ἐνθυμεῖσαι δτὶ μὲ ἐφιλοξένητεν δὲ Τεκές τοῦ Χασσάν Μπαμπᾶ παρὰ τὸ Αμπελάκιον. "Ἄλλου ἀγίου Τούρκου δὲ Τεκές, τοῦ Ντουραλή Σουλτάνη Μπαμπᾶ, ἐπέρπωτα νὰ μοι δῶσῃ ἄσυλον χθὲς, πρὶν ἐγκαταλείπω τὴν Θεσσαλίαν. Ο Τεκές αὐτὸς εἶνε Μονή Αλβανῶν, οἱ δροῖοι δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Μωάμεθ, ἀλλ' εἰς ἄλλον θεὸν ἢ προφήτην τὸν Αλῆν, Αλβανὸν αἴρεσιάρχην, οὗτινος σοι δύολογῶς εἰδίκεινῶς διτὶ πρώτων ἥδη ἔμαθον τὴν οπαρέν. Βάνη ἐπεσκέψθης ἀλλας Μονᾶς δρθοδόξων ἐν Βλλάδι, ἔχεις ἀπαράλλακτον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Μονῆς αὐτῆς τῶν Μπεχταούδων, ως καλούνται οἱ μοναχοὶ της, ἵπει ὑψώματος γραφικοῦ, διπερ περιβάλ-

λει πυκνὸν ἄλσος, ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ διποίου ἀκούονται γλυκύστομα ἀσματα πτηνῶν, καὶ προσπνέει δρόσος ἥρωματωδῆς καὶ ζωογόνος. Διπὸ τοῦ ἄλσους τούτου, εἰς τὸ διποίον πρέπει βεβαίως νὰ περιπλανᾶται θεοῦ τινος τὸ πνεῦμα, ἦκουσα ἀρμονικῶτατον τῆς καλῆς Ζακύνθου ἄσμα, μελπόμενον ὑπὸ χοροῦ ζωηρῶν ἐπιστράτων τῆς ποιητικῆς νήσου. Ήτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ὃν ἦκουον ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ πτηνοῦ καὶ ἀνθρώπων μέλος. Ωχ ἦτο ἀπελπιστικὸν νὰ πιστεύσω, καὶ νὰ σοὶ τὸ διαβεβαιῶ καὶ μεθ' ὅρκου ἐπειτα, διτὶ ἡ χώρα, ἥτις περιέχει τὰ Τέμπη, τὸν "Ολυμπον, τὸν Πηγαϊόν καὶ τὰ Μετέωρα, δὲν γνωρίζει ἀλλην μουσικὴν, ἐκτὸς τοῦ ἀμαρὲ καὶ τοῦ ἀπαισιού κρωγμοῦ τῆς καρακάζας, ἥτις καταπλημμυρεῖ τὰς πεδιάδας καὶ τὸν θεσσαλικὸν οὐρανόν!

Τὸ προσωπικὸν τῆς Μονῆς ἀποτελοῦσιν 25 Δερβίσαι, ρέροντες ῥάσον ἐκ λευκοῦ ἐριούχου, δύοιον σκοῦφον, λευκοτάτας περικνημίδας καὶ σανδάλια, ἐπὶ τοῦ στήθους ἐγκόλπιον, καὶ παρὰ τὴν ζώνην ἡρτημένον φιαλίδιον, τοῦ διποίου ἡ ἰσωτερικὴ ἐπιφάνεια ἔχει ῥήτα τοῦ προφήτου, οὗτινος ἀκολουθοῦσι τὴν αἵρεσιν. Οἱ πλείστοι εἰνες νεωτατοι καὶ ώραιοι Αλβανοί, τῶν δροίων δραχίων καὶ ὁ νοῦς ἥδυναντο νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐπιτυχῶς τὴν πατρίδα, τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν κοινωνίαν. Άλλ' ἀπειμονώθησαν, ὑπεικοντες εἰς πεπαλαιωμένην ἀνόητον πρόληψιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ, μαρτύριοντες ἐν τῇ ἀεργίᾳ καὶ τῇ πλήξει τὴν ψυχὴν, καὶ ἀποκηνοῦντες τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα!

Ο ἡγούμενος, δὲ Μπαμπᾶς, ἦτο ἀπὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Μοὶ εἴπον διτὶ σκέπτεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Αθήνας, ἵνα προσφέρῃ εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὰς ἑλλ. ἀρχὰς τὰς εὐράς καὶ τὰ σεβάσματά του. Φαντάσου ποία τιμὴ! Άλλ' εἰδα τὸν ἀδελφόν του, δοτις τὸν ἀντιπροσωπεύει καὶ εἰνε παχύτατος, γλυκύτατος γέρων. Μᾶς ὑπεδέχθη ἐν τῇ εὐρυτάτῃ αἴθουσῃ τῆς Μονῆς, ἥτις περιβάλλεται κυκλοτερῶς ὑπὸ παχυτάτων στρωμάνων, δίκην σοφάδων, καὶ παρουσιάζει πλείστας ιερογλυφικὰς εἰδόντας, αἵτινες ἢ φέρουσι ῥήσεις τοῦ προφήτου ἢ παριστῶσι διάφορα αὐτοῦ θαύματα. Εἰς μάτην ἐπανειλημμένως ἥρωτην τὸν γέροντα δερβίσην τὸ δηλοῖ ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς δροφῆς ἡρτημένη φιαλίς, δομοίς πρὸς τὰς ἐν τῇ ζώνῃ τῶν προσεποιήθη διτὶ δὲν ἔγ-